

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 maja 2023 r.,
sprawy **G. Ł. (poprzednio P.)**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 22 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 314/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt III K 333/17,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego G. Ł. – adw. N. L. (Kancelaria Adwokacka w S.) kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych i zero groszy), w tym 23% VAT, tytułem opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i wydatkami tego postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt III K 333/17 uznał G. Ł. (poprzednio P.) za winnego szeregu oszustw i usiłowania oszustw popełnionych w ramach ciągów przestępstw, w tym przy użyciu

podrobionych dokumentów, podrabiania takich dokumentów, prania pieniędzy, wyzyskania przymusowego położenia innej osoby oraz gróźb w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności, tj. przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i in., za które wymierzył mu kary jednostkowe pozbawienia wolności, a które następnie połączył wymierzając mu karę łączną 12 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania. Ponadto orzekł wobec ww. środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej ze świadczeniem usług finansowych i ich pośrednictwa oraz związanych z udzielaniem pożyczek i windykacją należności na okres 10 lat oraz środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonych szkód. Wyrok zawierał także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Z orzeczeniem tym nie zgodził się zarówno obrońca G. Ł., jak i prokurator. Obie strony podniosły zarzuty rażącej niewspółmierności kary, przy czym prokurator na niekorzyść ww. oskarżonego.

Po rozpoznaniu wskazanych środków odwoławczych, Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 22 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 314/21 dokonał następujących modyfikacji zaskarżonego wyroku w odniesieniu do G. Ł.:

1. sprostował oczywistą omyłkę pisarską zawartą w punkcie 28 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce wskazanej w nim daty „26.02.216 r.” przyjął datę 26.02.2016 r.;
2. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. za podstawę wszelkich rozstrzygnięć przyjął przepisy ustawy Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
 2. uchylił zawarte w punkcie 18 rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności,
 3. w punkcie 1 uchylił orzeczenie o wymierzeniu ww. kary 6 lat pozbawienia wolności, wyeliminował z przyjętego ciągu przestępstw zachowania opisane oraz kwalifikowane w punktach XI, XII i XVII części wstępnej wyroku i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

4. przyjął, że przypisane ww. czyny, opisane i kwalifikowane w punktach XI XII i XVII części wstępnej wyroku, stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
5. w punkcie 5 uchylił orzeczenie o wymierzeniu ww. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyeliminował z przyjętego ciągu przestępstw zachowania opisane oraz kwalifikowane w punktach XXVI, XXXVII i XLII części wstępnej wyroku i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
6. przyjął, że przypisane ww. czyny, opisane oraz kwalifikowane w punktach XXVI, XXXVII i XLII części wstępnej wyroku, stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
7. w punkcie 7 uchylił orzeczenie o wymierzeniu ww. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyeliminował z przyjętego ciągu przestępstw czyn opisany oraz kwalifikowany w punkcie XXX części wstępnej wyroku, zaś z kwalifikacji prawnej ciągu przestępstw - przepis art. 294 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
8. przyjął, że przypisany ww. czyn opisany w punkcie XXX części wstępnej wyroku, stanowi odrębne przestępstwo kwalifikowane z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
9. w punkcie 9 uchylił orzeczenie o wymierzeniu ww. kary 2 lat pozbawienia wolności i przyjął, że każdy z przypisanych mu czynów stanowi odrębne przestępstwo kwalifikowane z:
 1. czyn opisany w punkcie III części wstępnej - z art. 270 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w art. 294 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. czyn opisany w punkcie XXXVIII części wstępnej - z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
3. czyn opisany w punkcie LIII części wstępnej - z art. 270 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
4. w miejsce przypisanego ww. w punkcie 9 opisanego zmodyfikowanego czynu, kwalifikowanego z art. 270 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.. uznał ww. za winnego popełnienia czynu opisanego oraz kwalifikowanego w punkcie LII części wstępnej wyroku i za to, na podstawie art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;
 5. w opisie czynu przypisanego ww. w punkcie 10, w miejsce zawartych w nim sformułowań „przez inną osobę” przyjął - przez A. Ł.,
 6. w opisie czynu przypisanego ww. w punkcie 16, odwołującym się do czynu zarzucanego mu w punkcie LIV części wstępnej wyroku, w miejsce zawartego w nim sformułowania „wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami” przyjął - wspólnie i w porozumieniu z P. P. i innymi nieustalonymi osobami,
 7. na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec G. Ł. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 11 lat pozbawienia wolności,
8. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;
9. orzekł w przedmiocie kosztów procesu, w tym nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej G. Ł. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego G. Ł., który orzeczeniu temu zarzucił:

 1. obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie

praw człowieka i podstawowych wolności, polegającą na nienależytej obsadzie sądu drugiej instancji z uwagi na udział w składzie orzekającym na rozprawie odwoławczej i w wyrokowaniu w niniejszej sprawie sędziego J. S., powołanego do pełnienia funkcji sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] w wyniku wadliwej procedury powołania w Krajowej Radzie Sądowniczej, tj. na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3 ze zm. z dnia 8 grudnia 2017 r.);

2. mogącą mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażąco obrazę prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k., poprzez przekroczenie zasad wymiaru kary przy wymierzaniu kar jednostkowych oraz kary łącznej z uwagi na niedostateczne uwzględnienie pozytywnych zmian zachodzących w zachowaniu skazanego, faktu wychowywania się przez skazanego w rodzinie niewydolnej wychowawczo i przy nadużywających alkoholu rodzicach, młodego wieku skazanego w czasie popełniania przestępstw oraz niesłusznym przyjęciu, że wyłącznie wymierzona kara będzie realizowała cel społecznego poczucia sprawiedliwości, jak również deprecjonowaniu faktu przyznania się przez skazanego w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji do zarzucanych jemu czynów, a także niedostatecznym uwzględnieniu podobieństwa oraz zbieżności czasowej popełnionych przestępstw - w zakresie wymierzonej kary łącznej.

Mając na uwadze powyższe uchybienia, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, przyznanie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, według obowiązujących norm, powiększonych odpowiednio o podatek od towarów i usług, albowiem nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części, a także o zwolnienie skazanego od opłaty sądowej od kasacji w całości z uwagi na jego sytuację majątkową.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., co spowodowało jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron.

Na wstępie należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego sporny pozostaje charakter pierwszego z uchybień podnoszonych przez skarżącego. W tym zakresie ukształtowały się dwie linie orzecznicze. Według pierwszej z nich, zasiadanie w składzie orzekającym osoby powołanej na urząd sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3), winno być rozpatrywane jako nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Takie rozumienie wskazanej bezwzględnej przyczyny odwoławczej zostało zapoczątkowane uchwałą składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I 4110 1/20, OSNKW nr 2/2020, poz. 7), a następnie po utracie waloru normatywnego wskutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20 (OTK-A 2020, nr 61), kontynuowane w kolejnych judykatach (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2020 r., IV KK 290/20, Supremus; postanowienie z dnia 17 marca 2021 r., I KK 28/21, Supremus; postanowienie z dnia 18 listopada 2021 r., V KK 475/21, Supremus; postanowienie z dnia 6 kwietnia 2022 r., V KK 491/21, Supremus; uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22; postanowienie SN z dnia 14 lipca 2022 r., V KK 54/22, Supremus; postanowienie SN z dnia 14 lipca 2022 r., III KK 115/22, Supremus; wyrok SN z dnia 26 lipca 2022 r., III KK 404/21, Supremus; postanowienie SN z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, Supremus). Z kolei według drugiej linii orzeczniczej, tego rodzaju uchybienie może być rozważane jedynie w kategoriach innego rażącego naruszenia prawa (*vide* m.in. postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2021 r., II KZ 46/21, Supremus; postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r., III KK 222/22, Supremus; postanowienie SN z dnia 3 listopada 2022 r., V KK 660/21, Supremus; postanowienie SN z dnia 30 listopada 2022 r., II KK 468/21, Supremus; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2022 r., IV KK 477/22, Supremus; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2022 r., III KS 73/22, Supremus).

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela drugie z wskazanych stanowisk, odsyłając w całości do argumentacji zaprezentowanej w przywołanych judykatach. Powyższy spór ma jednak drugorzędne znaczenie w niniejszej sprawie. Niezależnie bowiem od sposobu zakwalifikowania podniesionego przez skarżącego uchybienia, sam fakt zasiadania w sądzie powszechnym sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa po zmianach z 2017 r. nie skutkuje automatycznie koniecznością uchylecia takiego wyroku. Nawet bowiem zwolennicy wiązania tego rodzaju uchybienia z nienależytą obsadą sądu przyznają, że przesłanka ta nie ma charakteru *stricte* bezwzględnego (*vide* uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22). Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości, na co wskazują wszystkie wskazane orzeczenia Sądu Najwyższego, w tym przywołana uchwała składu połączonych izb, która została uznana za niezgodną z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Z analogiczną sytuacją mamy do czynienia w przypadku uznania rzeczonoego uchybienia za inne rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., albowiem wówczas koniecznym jest wykazanie, że mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Tymczasem skarżący sygnalizując zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wskazał na jakąkolwiek okoliczność chociażby uprawdopodobniającą brak bezstronności sędziego J. S. Za takową z całą pewnością nie może zostać uznane niepoinformowanie skazanego, że sędzia J. S. został powołany do Sądu Apelacyjnego w [...] na podstawie wadliwej procedury, co uniemożliwiło G. Ł. sformułowanie zastrzeżeń co do składu sądu drugiej instancji. Zauważyć należy, że przepisy prawa procesowego nie przewidują takiego wymogu, zaś na rozprawie apelacyjnej obecny był profesjonalny przedstawiciel procesowy G. Ł., który bez trudu mógł ustalić okoliczności powołania do Sądu Apelacyjnego w [...] sędziego J. S. Materiały związane z postępowaniem awansowym sędziego są bowiem materiałami jawnymi i publicznie dostępnymi. W tej sytuacji przekazywanie takiej informacji nie jawiło się jako nieodzowne dla realizowania przez stronę swych uprawnień (art. 16 § 2 zd. drugie k.p.k.). Ponadto w orzecznictwie wyrażono także zapatrywanie, że cyt.: „(...) nadzwyczajny środek zaskarżenia nie wydaje się prawidłowym miejscem do formułowania, w ramach

uchybień z art. 439 § 1 pkt 2 *in principio* k.p.k. – zastrzeżeń obejmujących brak po stronie sędziego walorów niezawisłości i bezstronności – w sytuacji, gdy sama strona nie podjęła jakichkolwiek kroków zmierzających do konwalidacji dostrzeżonego przez siebie negatywnego stanu rzeczy, w szczególności – poprzez złożenie wniosku o wyłączenie sędziego w oparciu o art. 41 k.p.k." (postanowienie SN z dnia 17 lutego 2021 r., sygn. IV KK 17/21, LEX nr 3121320). Tym bardziej, że obrona miała również możliwość złożenia w trybie art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych wniosku o zbadanie niezawisłości i bezstronności sędziego J. S., czego także zaniechano. Tak więc uznać należy, że podnoszony na obecnym etapie zarzut został skonstruowany wyłącznie na potrzeby postępowania kasacyjnego i jest wynikiem niezadowolenia strony z rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie SN z dnia 5 lipca 2022 r., II KK 72/22, LEX nr 3478519).

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że z uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lutego 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 787 wynika, że kandydatura J. S. na wskazane stanowisko nie budziła zastrzeżeń, co potwierdza ocena wizytatora, jednogłośnie poparcie jego kandydatury przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...], a także sposób głosowania w Krajowej Radzie Sądownictwa. Zespół członków tego organu jednogłośnie rekomendował bowiem ww. kandydata na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, a podczas głosowania na posiedzeniu uzyskał on 17 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”. Nie może umknąć z pola widzenia także fakt, iż J. S. od 2002 r. był sędzią Sądu Okręgowego w S., a zatem jego awans również i z tego powodu nie budzi żadnych wątpliwości.

Skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zdaje się również nie dostrzegać i tego, że zaskarżony wyrok zapadł w składzie kolegiальnym, w którym sędzią Sądu Apelacyjnego w [...] J. S. nie był sprawozdawcą, a żaden z członków składu orzekającego nie zgłosił *votum separatum*. Niezawisłości i bezstronności wskazanego sędziego nie kwestionowały także pozostałe strony postępowania oraz ich przedstawiciele.

Przechodząc do omówienia drugiego z zarzutów podniesionych w kasacji w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. ten nadzwyczajny środek zaskarżenia może być wniesiony wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Nie budzi wątpliwości, że takiego stanowczego charakteru nie ma norma art. 53 k.k., która określa dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary (tak m.in. postanowienie SN z dnia 26 lutego 2007 r., IV KK 41/07, OSNwSK 2007, nr 1, poz. 514). Zarzut dotyczący wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom sądowego wymiaru kary może stanowić więc jedynie względną przyczynę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 4 k.p.k., a zatem jest on niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym (*vide* postanowienie SN z dnia 20 czerwca 2006 r., II KK 165/06, LEX nr 197001). Naruszenie prawa materialnego w postaci art. 53 k.k. możliwe byłoby do wyobrażenia jedynie w skrajnych wypadkach, gdyby sąd wprost zanegował zastosowanie się do dyrektyw z niego płynących, co w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiło (zob. postanowienie SN z dnia 22 maja 2020 r., IV KK 536/19, LEX nr 3160536; postanowienie SN z dnia 8 listopada 2016 r., III KK 191/16, LEX nr 2157276; wyrok SN z dnia 11 stycznia 2018 r., III KK 232/17, LEX nr 2443496). Zresztą tego rodzaju nieprawidłowości nie zarzuca skarżący, który w istocie podnosi „niedoszacowanie” okoliczności łagodzących, co samo w sobie przesądza o niedopuszczalności tego zarzutu.

Reasumując, nie budzi wątpliwości, że sąd *ad quem* nie dopuścił się obrazy przepisów art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także art. 53 § 1 i 2 k.k., co skutkowało oddaleniem kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

W związku z tym, że kasacja w imieniu skazanego G. Ł. została sporządzona i wniesiona przez obrońcę z urzędu, Sąd Najwyższy, z tytułu dokonania tych czynności, zasądził na rzecz adw. N. L. opłatę w kwocie 738 zł, w

tym 23% VAT. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie wydano na podstawie § 2, § 3, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. 2019, poz. 18 z późn. zm.).

Jednocześnie z uwagi na sytuację materialną i osobistą skazanego, kierując się treścią 624 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

Z tych też względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[ms]